

Malbim's unique approach (continued)

1. Song #2 Malbim to Shir haShirim 2:9, 2:11, 2:15

אחרי נכלאה הרעיה השמימית ימים רבים בגויה, והסתיו וקצת האביב עבר, והגיע ירח זיו, בא הדוד אל הרעיה, הוא מליצה אל הדבור השני שדבר ד' אל שלמה בעת החל לבנות הבית בירח זיו, שכבר בארנו במבוא הספר שלא היה נבואה גמורה רק דבור לפי שעה. וע"ז ממליץ שהדוד העליון בא מעצמו אל רעיתו הקדושה כי נפש שלמה לא הכינה א"ע אז לנבואה, ושהיא לא יצאה אז אל המדבר להתרחק מן הגויה הרחק רב, רק אל הכרמים שהם קרובים אל העיר...

"כי הנה" כבר המשילו החכמים את הנפש לחלקת השדה אשר זרועיה תצמיח, כי כמו שהשדה כחנית ומוכנת להוציא הזרע אשר יזרע בה, כן הנפש עת תעבד בעיון ובמעשה תוציא הזרעים האלקיים הצפונים בה ותעש פרי...

"אחזו" - ... והפסוק הזה מצייר איך התיחדה נפש שלמה עם דודה העליון והיא עדיין בגויה, ואיך לא השביתו בנות הגויה וכחותיה את הדבוק הזה. מספר כי נפש שלמה שלחה את כחות הגויה לאחזו שעלים קטנים מחבלים כרמים. השועלים הוא הציור לכחות הדמיון, כי הפקחות של השועל בא מצד כח דמיונו יותר מיתר בעלי החיים לחשוב ערמונית בעזר כח המדמה שלו. ובעת תהיה הנבואה בלתי שלימה שהנפש לא התפשטה מן הגויה, אז יתערבו מחזות כחות הדמיון עם השגת השכל, וע"ז יראו הנביאים צורות ותמונות... ואז בעת יתעסקו בנות החומר בציורי הדמיון ובתמונותיו, יפשיט השכל ההשגה הזכה אשר ישיג ע"י שפע ד' השופע עליו... וזה מצייר פה שהרעיה, נפש שלמה, שלחה נערותיה כחות החומריות לאחזו השועלים ר"ל להתעסק בהדמיונות אשר יפיץ אז הכח המדמה ויוליד מחזות ודמיונות... הפשיט השכל מהם את השגתו הזכה הנבואית והתיחדה הנפש עם דודה...

After the heavenly *ra'ayah* was imprisoned in the body for a long time, and the *stav* and part of the spring had passed and the month of *Ziv* (Iyar) had arrived, the *Dod* came to the *ra'ayah*. This is a metaphor for the second time Hashem spoke to Solomon, when he began to build the Beit haMikdash in the month of *Ziv*. We explained in the introduction to the book that this was not a complete prophecy, only momentary communication. This is presented as a metaphor, that the celestial *Dod* comes to His holy *ra'ayah* on His own, for Solomon's spirit had not prepared itself for prophecy at that time, and he did not go out to the wilderness, to distance from the body greatly, but only to the vineyards which are near the city...

(2:11) "For behold" – The sages already compared the soul to an area in a field where plants grow, for as the field has potential and is prepared to produce the seeds that were planted there, so the soul, when it is worked with examination and deeds, will produce the Divine seeds that are hidden within, and produce fruit...

(2:15) "Take hold" – And this verse describes how Solomon's soul was secluded with her celestial *Dod* while still in the body, and how the daughters of the body and her [material] powers did not halt that connection. It tells that Solomon's soul sent forth the body's powers to take hold of small foxes, which damage the vineyards. The foxes represent forces of the imagination, for a fox's intelligence comes from its imagination, which is greater than that of other animals, to plan cunningly with the aid of its imagination. And when prophecy is incomplete, for the soul has not left the body, then the visions of the imagination blend with intellectual function, and so prophets see pictures... And when the daughters of the material are occupied with imagination and pictures, then the intellect, pure comprehension, can be separated, and grasp the influence that Hashem sends upon it... The image here is that the *ra'ayah*, Solomon's soul, sent her young women, the material forces, to take hold of the foxes, meaning to be occupied with the images which the imagination would create, visions and imaginations... The intellect separated its pure prophetic grasp from them, and was alone with her *Dod*...

2. Song #3 Malbim to Shir haShirim 3:1, 3:2, 3:4, 3:6, 3:7, 3:9

אחרי ימים רבים והרעיה האלקית היתה סגורה בגויה, זכרה את דודה שבשמים ותצא ממסתה ר"ל מגויתה, שנפרדה מן החומריות ותשקוד לבקש את ד' ולדרשו. וזה היה בשנת אחת עשרה למלך שלמה שאז כלה בנין בית ד'. והרבה בתפלות ובתחנונים ובזבחים רבים. במ"א ח ובדה"ב ד... והיה נבואה גמורה ודבור ארוך באהבה וחבה. וגם אחר שהשביתו כחות החומר את החבור הזה בכל זאת דבק רוח ד' בנפש שלמה גם אח"ז ע"י המקדש אשר בנה... ויספר איך התפשטה הנפש מן הגויה ואיך לא יכלו בנות ירושלים שהם כחות החומר להשבית את קדושת שלמה ודבוקו באלקים גם אח"ז.

"אקומה" עד שקמה מן המשכב ותסובב לבקשו בעיר וגם בשוקים וברחובות ולא מצאה אותו. ר"ל שכבר בארנו כי העיר ירושלים המוזכרת בספר הזה היא משל אל קבוץ כל כחות הגויה, שהיא העיר הקטנה המליציית, וכל אנשיה היינו כל כחותיה יש להם דירות ובתים מיוחדים, שכל אחד פועל באבר ומקום מיוחד... למשל נמצא בגויה איש חכם איש מבין איש בעל דעה איש מצייר איש חושב מחשבות איש שומר איש זוכר... איש רואה איש שומע איש מריח איש טועם מטעמים איש ממשש... איש מקנא איש מתגאה איש מתאכזר איש גבור איש עז פנים איש עניו איש בעל רחמים איש רך הלבב איש ביישן... איש אוכל איש טוחן המזון איש מוציא הזבל... והנה כמו שנמצא בעיר מקום

השוק והרחוב ששם יתקבצו כל אנשי העיר בצאתם מן חדריהם המיוחדים לסחור ולדבר איש אל אחיו עד שהמקום הזה הוא רשות הרבים, כן יש גם בגויה שוקים ורחובות ששם יתקבצו הכחות כלנה... הרעיה נפש שלמה יצאה לבקש את דודה העליון וסבבה בעיר היינו שרצתה להשיג ההשגה הגדולה הזאת באמצעות כחותיה הגופניות וגם עברה אל השוקים והרחובות ר"ל הכחות הכוללים אשר בגויה ובכל זאת לא מצאה אותו כי לא יושג בכח חומרי ולא תדבק הנפש ברוחניות בעודה בעיר ובגויה...

"כמעט" שעברה את השומרים כי לא עברה משם לגמרי שאז היתה נשמתו יצאה בנשיקה, אבל כמעט שעברה מהם כי כבר עמדה הנפש על המפתן קרובה יותר אל העליונים ורחוקה מן העיר... וחל עליה הנבואה...

"השבעתי" בתוך כך התעוררו כחות הגויה מתרדמת הנבואה והיא משבעת אותן בל ישביתו את האהבה...

"מי זאת" שואל ומתפלא איך יכלה הנפש להתפרד מן הגויה ואיך ברחה בליל החזון ממטת שלמה ר"ל מן הגוף שעל יצועו ישנה שנת עולם עד שחל עליה הרוח האלקי במדבר, ר"ל חוץ לגויה בהיותה נפרדת מן העיר שהוא הגוף...

"הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה" ר"ל הלא בנין הגוף שהוא מטת שלמה אשר עליו תשכב הנפש ותסגר בערש ברזל שלא להפרד ממנו כל ימי חייה יש לה ששים גבורים שומרים סביב הם איברי הגוף שהם רמ"ח איברים שנחלקים לששים ששים סביב... ששים האיברים האלה הגבורים שומרים את הנפש כל תרד מן המטה שהיא הגויה. והם "גבורי ישראל", ימליץ כמו שישראל ישר אל המלאך ויוכל ונצח את המלאך הרוחני, כן הגבורים האלה מנצחים את הנפש האלקית...

"אפריון" עתה בא להשיב על השאלה איך התרחקו בנות ירושלים מן הרעיה ר"ל איך נפרדו כחות החומריות ונבדלו מנפש שלמה... משיב כי המלך שלמה עשה אז אפריון להרעיה הזאת, ר"ל כי עתה רצה להמליך את נפשו האלקית בל תהי עוד לפילגש למלאות תאות הגוף והנאותיו ולהיות נכנעת אל פקודתו, רק תשב ככלה באפריון ותהיה כאשה המושלת בתוך הבית... וכוון בזה על המקדש אשר בנה שלמה...

After many days, and the Divine *ra'ayah* was sealed in the body, she remembered her Heavenly *Dod* and left her bed, meaning her body, separating from the material and diligently seeking Hashem. This was in the eleventh year of King Solomon, when the construction of the House of Gd was complete. [Solomon] increased prayers and beseeching and many offerings, in Melachim I 8 and Divrei haYamim II 4... And there was a complete prophecy and lengthy speech, with love and affection. Even after material forces eliminated this connection, still, the spirit of Hashem clung to Solomon's soul even afterward, in the Sanctuary he built... And it told how the soul left the body, and how the daughters of Jerusalem, the forces of the material, could not halt Solomon's sanctity and his closeness to Gd after that as well.

(3:2) "I will rise" – until she rose from the bed and circulated seeking Him in the city, also in the markets and streets, and she did not find him. Meaning: We have already explained that the city, Jerusalem, mentioned in this book, is a metaphor for the collection of the body's forces, which is the metaphorical city in miniature. All of its citizens, meaning all of her forces, reside in designated dwellings and houses, for each one acts upon a part, in a designated space... For example, there is found within the body a smart one, an understanding one, one of intellect, one of imagination, one who thinks thoughts, one who guards, one who remembers... one who sees, one who hears, one who smells, one who tastes, one who touches... a jealous one, an arrogant one, a cruel one, a mighty one, a bold one, a poor one, a merciful one, one with a soft heart, a shy one... one who eats, one who grinds up the food, one who excretes... And behold, as is found in the city a market and street where the citizens gather when they leave their designated spaces to do business and to speak to each other, such that this place is the public domain, so too there are in the body markets and streets, where all of the forces gather... The *ra'ayah*, Solomon's spirit, leaves to seek her celestial *Dod*, and she circulates in the city, meaning, she sought to gain this great comprehension via her physical forces. She also crossed to the markets and streets, meaning, the forces collected in the body, and still she did not find Him, for He could not be grasped with material powers, and the soul cannot connect with spirituality while it is still in the city, and in her body... (3:4) She "almost" passed the guards, for she did not pass them by entirely, for then his soul would have left with a kiss. But she almost left them, for the soul already stood at the threshold, closer to the heavens and far from the city... And prophecy was manifest upon her...

(3:5) "I have made you swear" – In the course of this, the forces of the body awakened from the trance of the prophecy, and she made them swear not to halt the love...

(3:6) "Who is this" – Asking and expressing wonder, how could the soul separate from the body, and how did she flee from Solomon's bed – the body – on the night of the vision, sleeping eternal sleep in bed until the Divine spirit was manifest on her in the wilderness, meaning outside the body, when she was separate from the city, meaning the body...

(3:7) "Behold, there are sixty warriors surrounding Solomon's bed" – Meaning, the body, Solomon's bed on which his spirit lay, sealed in a bed of iron so as not to separate from it all her life. There are sixty warriors guarding around. These are the body parts, 248 parts, which are divided into sixty units all around... These sixty parts, the warriors, guard the spirit lest it leave the bed, which is the body. These are the "warriors of Israel", a metaphor, for "Israel" fought with the *malach* and won, defeating the spiritual *malach*. So these warriors defeat the Divine spirit...

"*Apiryon*" – Now it comes to answer the question of how the daughters of Jerusalem were distanced from the *ra'ayah*, meaning, how the material forces were separated from Solomon's spirit... It answers that King Solomon made an *apiryon* for this *ra'ayah*. Meaning, now he wanted to make his Divine spirit the queen, and not a concubine anymore to fulfill the desires of the body and its pleasures and to be subservient to its command. She would only sit as a bride in the *apiryon*, as a woman reigning in the house... This refers to the Sanctuary that Solomon built...

3. Song #4 Malbim to Shir haShirim 5:2, 5:3, 5:5, 5:6, 5:8

"אני" - ספר כי נפש שלמה התרחקה ימים רבים מדודה העליון, כמ"ש "ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו", עד שהיתה ישנה בחיק הגויה ובתנומה על משכב הזמן וחמדותיו, ולא התעוררה כפעם בפעם לקראת הכנור התלוי למעלה ממטתו של דוד. ובכ"ז לבה ער, כי לא נפרדה מאלקיה בהחלט, כי לבה נוהה אחריו מבקש הדבוק בלב, רק עצלה תפיל תרדמה. והנה שמעה קול הדוד העליון דופק על הפתח, והוא המחזה הרביעי שנראה ד' אל שלמה והוכיחו בתוכחת חימה...

"פשטתי" - משיבה נפש שלמה שכבר פשטה את כתנתה, ר"ל כי הנפש הזוכה לנבואה עת תתפשט מן הגשם תתלבש כתנות אור. שהיא לבוש דק שנעשה לה מתורה ומע"ט שעסקה בהם... והנה עתה בעונותיה כבר פשטה את הכתנות אור (שנתערבה עם כתנות עור ובשר) וא"א עוד שתלבשנו בעת תתפשט מגויתה כי כבר הוסר ממנה...

"קמתי" - ספר כי אחר הדבור הזה שב שלמה בתשובה, וקם משנתו שנת עולם לפתוח לדוד העליון, שרצה להכין א"ע אל הקדושה והטהרה... אבל דודה כבר חמק עבר, ולא שב להשכין שכינתו עליה. ונפשה "יצאה בדברו" קשות, שהיא הנבואה הקשה שהודיעו אז מחלוק מלכות בית דוד...

"מצאוני" – ומדי צאתה לעזוב את חדרי שלמה, ר"ל בעת רצתה להפרד מן הגויה אל השפע הנבואיית. מצאוה שומרי העיר, ר"ל הכחות המעמידים חיי הגויה, שלא יכלה עוד לעבור מהם כמקדם ולגנוב דעתם, כי כבר היתה תחת רשותם. והם הכוה ופצעוה שהכריחו את הנפש שתשאר עם גויתה ומדותיה ותאותיה הגשמיות עד שהשיבוה למסגרה בכל פעם ע"י מכות ופצעים שהם חולי הנפש ומכאוביה.

"השבעתי" – נפש שלמה ראתה אז כי א"א לה עוד למצוא את דודה, ר"ל להשיג השגה זו בחייו, רק בעת שיגיע זמן הגויעה... ובזה היא משבעת את בנות ירושלים שהם כחות גופה, שבעת ימצאו את דודה בעת המות שאז ירגישו הם בו תחלה אז יגידו לו שהיא חולת אהבה.

(5:2) "I" – It reported here that Solomon's spirit was distanced for many days from her higher *Dod*, as is written, "And it was, when Solomon aged, his wives led his heart astray." Meaning, while she was yet sleeping inside the body, dozing on the bed of the temporary and its desires, and she did not awaken as she had at other times to the harp hanging above David's bed. And yet, her heart was awake, for she did not separate entirely from her Gd, for her heart longed for Him, seeking attachment of the heart. Only, her laziness put her to sleep. She heard the voice of the higher *Dod* knocking on the door, and this is the fourth vision, when Hashem appeared to Solomon and rebuked him with a rebuke of rage...

(5:3) "I removed" – Solomon's spirit replied that she had already removed her tunic. Meaning, the spirit which merits prophecy, when it separates from the material, is clothed in a tunic of light. This is a thin garb, made for her from the Torah and good deeds in which she has been involved... And now, in her sins, she already removed the tunic of light (mixing with the tunic of skin and flesh), and she could no longer wear it when she left her body, for it was already removed from her...

(5:5) "I arose" – It reported that after this communication, Solomon repented. He rose from his eternal sleep to open for the higher *Dod*, wanting to prepare himself for sanctity and purity... But her *Dod* had already left, and He did not return to place His *Shechinah* upon her. Her spirit "left when He spoke (5:6)" harshly, which is the harsh prophecy, informing [Solomon] then of the splitting of the monarchy of the House of David...

(5:7) "They found me" – And when she departed to leave Solomon's rooms, meaning, when she wished to separate from the body to receive prophetic inspiration. The city's guards found her, meaning the forces which keep the body alive, for she could not pass them as she had before, to deceive them [with 'foxes'?), for she was already under their control. They struck her and wounded her, forcing the spirit to remain with the body and its traits and material desires, and they returned her to her prison each time via blows and injuries, the illnesses and pains of the body.

(5:8) "I have made you swear" – Solomon's soul saw that she could not find her *Dod* anymore, meaning [for Solomon] to grasp this in his lifetime, only with the arrival of the time of death... And so she made the daughters of Jerusalem – the forces of the body – swear that when they would find her *Dod* at the time of death, when they would sense Him first, then they should tell Him that she is lovesick.

4. Song #5 Malbim to Shir haShirim 6:1, 6:2, 6:3, 6:8-9, 6:10, 7:1

"אנה" מספר כי עת הגיע לשלמה תור הגויעה, ואז הכירו גם בנות הגויה את מעלת הדוד העליון ויקר תשוקת הנפש האלקית אל הדבוק בו, והם מסכימים כולם לבקש את ד' ולהשתוקק אליו...

"דודי" בתוך כך הרגישה נפש שלמה כי הדוד העליון יורד ממעון קדשו לאספה אליו, והיא אומרת, הנה עתה דודי ירד לגנו, ולא לכל הגן, שהוא כל כחות הגויה ומספר נפשותיה, רק לערוגת הבשם, שהיא הנפש האלקית הרוחנית...

"אני" עתה מתחברת עם דודה העליון (שזה מיתת נשיקה) ואמרה אני לדודי...

"ששים". ישים [הדוד] פניו אל בנות ירושלים, שהם כחות הגויה המתאספים עתה סביב הנפש, אמר: הלא יש לו לשלמה, שהיא הכח המושל בגויה, נשים וכחות רבות, ששים מלכות. ר"ל כחות ראשיות המושלות בגויה, ותחתיהן שמונים כחות פחותות מהן במדרגה כמדרגת הפלגשים, ותחתיהן עלמות אין מספר, ר"ל יתר תכונות ומדות וכחות אשר אין מספר להן, אבל "אחת היא יונתי תמתי" הנפש הקדושה היא יחידה ביניהם...

"מי זאת" - כחות הגויה מרגישים עתה פרידת נפש שלמה מגויתה, ושואלים מי זאת הנשקפה מן החלונות, מבין חרכי העפר והגויה, שמושטת את ראשה מן החלון אל החוץ להפרד מן הגויה. והיא דומה כמו שחר, שהשחר הוא הגבול שבין היום ובין הלילה סוף הלילה והתחלת היום, כן עומדת עתה בגבול שבין החיים הזמניים החשכי צלמות ולא סדרים כלילה...

והיא עתה "יפה כלבנה ברה כחמה" ר"ל כי כל עוד תחיה הנפש בעה"ז סגורה בחומר היא דומה כלבנה שאין לה אור מצד עצמה, רק מקבלת אור ע"י השמש הזורח עליה... ועתה בצאתה מן הגויה לשוב אל מקורה לאלקי הרוחות, תדמה כחמה שאורה עצמי לה...

"שובי" - אחרי ששמעו בנות הגויה כי הרעיה השמימית מוכנת ללכת אל בית מועד ולעזוב את הגויה, הם אומרים לה "שובי שובי השולמית", אל תפרדי מאתנו... "ונחזה בך" נחנו כלנו נהיה נכנעים תחתך למלאות רצונך...

(משיבה הנפש) "מה תחזו בשולמית." ר"ל איך אפשר שאני אמלך עליכם ואתן תסורו למשמעתי, אחרי שאני דומה ביניכן כ"מחולת המחנים", כמוקפת משני מחנות. א) מחנה אלקים וצבא קדושים... ב) מחנה השטן וגדודי היצה"ר ובנות הגויה, שמבקשים שאמלא תאות הגוף וחמדותיו בכל דבר פשע. ואיך אשכון שקט ושלום ביניכם בין שני מחנות. אוי לי מיוצרי אוי לי מיצרי:

5. Song of **אלה** Malbim to Shir haShirim 8:8

"אחות" - הנפש אומרת אל ד', יש לנו אחות קטנה, שהיא הנפש ההיולאנית הנקשרת בגויה... והיא אין מטבעה להשאר נצחי כי הוא כח תלוי בחומר ונפסדת עמו. ובכ"ז ע"י כושר המעשים ותורה ועבודה יעשו בו מלאכת הכימאה עד שיזדכך לקנות טבע הנצחית ולשוב עצם נבדל ולהשאר חי אחר מות הגויה.

ואמרו חכמי האמת כי הרוח ישאר בג"ע התחתון והנשמה האלקית העולה היא למעלה תתלבש בו בכל עת ברדתה, והדברים ארוכים (עי' בזהר אחרי דף ע' ע"ב בארך ועי' בזהר שמות דף י"ג ב' משפטים צ"ט ב', תרומה קל"ו קמ"א ב' קמ"ב קמ"ג, ויקהל ר"י ע"ב ובפ' לך פ"ג ב' בסתרי תורה שם דף פ"א)..

Prelude to the literary approach: Outlining Shir haShirim

Phase 1: Introduction to the love (1:1-2:7)

- The *ra'ayah* states her love for the *Dod*, and wants to find Him
- The *Dod* responds: Go out with the sheep, and shepherd your young goats (1:8)
 - Rashi – To find Me in Egypt, examine the ways of your ancestors
 - Ibn Ezra – To find Me in Egypt, develop your faith
 - Malbim – To find Me, examine My deeds and control your materialism
- Songs of praise for each other
- The *ra'ayah* tells the daughters of Jerusalem that the *Dod* loves her, and she makes them swear (2:4-7)
 - Rashi – Warns other nations not to lead us astray
 - Ibn Ezra – Warns herself not to start too early, as Ephraim did in leaving Egypt
 - Malbim – Warns the traits of the body not to draw Shlomo away from Gd, or to draw Shlomo toward Gd too early

Phase 2: A lost opportunity (2:8-3:5)

- The *Dod* called to the *ra'ayah* from behind the wall
- *Ra'ayah* says something about taking foxes until the day ends (2:15-17)
 - Rashi – Hashem eliminated the Egyptians and took us from Egypt and was with us, until we created the Golden Calf
 - Ibn Ezra – This is a command to us to eliminate those who served the Eigel in order to draw near to Hashem
 - Malbim – This is a command from Shlomo's soul to the material aspects of the spirit to become involved with other activities and stop distracting Shlomo from Hashem
- *Ra'ayah* describes dreaming of finding the *Dod*

Interlude: The beauty of the *Ra'ayah* and the majesty of Shlomo (3:6-11)

- Rashi – The Jews travelling in the midbar, with the Mishkan of Hashem
- Ibn Ezra – The Jews entering Israel
- Malbim – Shlomo haMelech finds Gd, via the Beit haMikdash

Phase 3: A turning point: The major lost opportunity (4:1-6:3)

- The *Dod* describes the beauty of the *ra'ayah*, and wants to be with her
- The *ra'ayah* fails to respond, and then seeks the *Dod* and is attacked by the guards (5:2-7)
 - Rashi – Failure to find Gd and to listen to the prophets, in the first Beit haMikdash. Attacked by Nevuchadnezzar
 - Ibn Ezra – Failure to leave Persia to go to Israel. But then built the second Beit haMikdash. And was attacked by Greece
 - Malbim – Shlomo forgets Gd due to his political marriages, then seeks Gd, but is under the body's control
- The *ra'ayah* praises the *Dod*
- The *Dod* descends to His garden, and the *ra'ayah* expresses her love for the *Dod* (6:1-3)
 - Rashi – Gd came to get us from our exile and bring us back
 - Ibn Ezra – Gd went up to Heaven
 - Malbim – Shlomo feels that Gd is coming to him, to take him from the body

Phase 4: The *Dod* is still interested (6:4-7:10)

- The *Dod* describes the beauty of the *ra'ayah*
- The *ra'ayah* is supposed to be in the garden with the *Dod*, but doesn't know what to do (6:12)
 - Rashi – We sinned in the second Beit haMikdash, fighting with each other and bringing in the Romans
 - Ibn Ezra – ?
 - Malbim – Shlomo knew nothing more of the body, and was prepared to expire
- The *Dod* praises the beauty of the *ra'ayah*

Phase 5: The *Ra'ayah* pursues the *Dod* (7:11-8:4)

- The *ra'ayah* invites the *Dod*
- The *ra'ayah* wishes the *Dod* were like her brother, and they could be together always (8:1-3)
 - Rashi – I wish Gd would comfort me, as Yosef comforted his brothers
 - Ibn Ezra – I wish Gd would be close with me, and none would disturb us
 - Malbim – I wish Gd could have been close with me when I was yet physical

Phase 6: The relationship evolves into a loving relationship (8:5-8:14)

- Rashi – We wish to leave exile and come home
- Ibn Ezra – It's about final redemption
- Malbim – Final reunion of the soul with Gd